

Prædiken til 2. søndag i fasten

Matt. 15, 21-28

I år fejrer vi reformationsjubilæum. Til oktober er det 500 år siden, at Martin Luther slog sine 95 teser op på kirkedøren i Wittenberg. Teserne var en kritik af pavekirken, og dokumentet blev indledningen til den strid, der endte med at splitte kirken i to - i protestanter og katolikker.

Men selvom reformationen altså blev kickstartet af en lærd teologisk diskussion om bod og aflad, så var anliggendet for Luther ikke blot af videnskabelig art. Nej, for Luther var spørgsmålet om forholdet mellem Gud og mennesker et *livsvigtigt* spørgsmål, for det angik hans egen såvel som hans medkristnes sjælefred.

I gennem mange år som ung munk og katolsk præst kæmpede Martin Luther med sin forståelse af Gud. Han følte Guds vrede imod sig meget stærkt. Uanset hvor godt og rigtigt, han levede, og hvor meget han bad og skriftede sine synder, så følte han sig forkert. Han følte, at djævelen bestandigt lurede på ham, og at Gud var langt, langt væk.

Han kunne ikke komme til rette med, at Gud virkelig skulle være sådan - en streng og straffende gud.

Men der skete en proces med Luther. Han gjorde en opdagelse, som ændrede hans syn

på Gud og dermed på hele hans liv. Omslaget i Luthers måde at tænke på begyndte, da han nærlæste Paulus' brev til romerne, som han skulle forelæse over for de studerende på universitetet i Wittenberg. Pludselig forstod Luther, at det ikke er ved at gøre gode gerninger, at mennesket bliver frelst. Nej, det er Gud, der giver os frelsen som en gave. Af lutter kærlighed til sine mennesker bøjer Gud sig ned til os og skænker os sin tilgivelse. Jesus har allerede med sin død betalt for alle menneskers synd. En gave kan man ikke kræve at få, det eneste man kan gøre er at vende sig i tillid til den, der kan give én gaven. Derfor er det eneste, vi skal gøre, at tro på Gud, så får vi det hele givet. Det er Gud, der bevæger sig ned til os, ikke os der skal gøre noget for at fortjene Guds kærlighed. Luther fandt med andre ord ud af, at vi har en kærlig Gud, som kommer os i møde. Hvis man spørger en ateist, hvad det er for en Gud, han *ikke* tror på, så vil han oftest svare noget med en gammel mand, som sidder oppe i himlen og troner. Sådan en Gud tror ateisten i hvert fald ikke på! Men det gør vi andre jo heller ikke! Gud er ikke en, som styrer verden uden at lade sig påvirke selv. Nej, Gud er skam bevægelig. Han be-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

væges af os og vores tro på ham. Når vi vender os til Gud, kan han slet ikke lade være med at komme os i møde. Det er derfor, vi bruger billedet af en far til at beskrive Gud. Gud er som den far, der løber sin fortabte søn i møde. Ude af sig selv af kærlighed omfavner han det dyrebare menneske, som han troede, han havde mistet.

Og det er også netop den Gud, vi møder i dagens evangelietekst. Jesus afviser til at begynde med den kanaanæiske kvinde, fordi hun ikke hører til det jødiske folk, som han ser sig selv som sendt til. Men kvinden bliver ved - hun kaster sig ned og fastholder sin tro på, at Jesus kan frelse hendes syge barn. Jesus er meget afvisende. Han sammenligner hende med en hund, der vil spise børnenes mad - det er ikke særlig sødt af ham - men hun vender billedet om og påpeger, at hundene da vel godt kan få lidt af det, der bliver tilovers ved bordet. Hun overbeviser ham med sin tro - og han skifter mening og helbreder barnet.

Det er altså ret banebrydende, at vi som kristne har en Gud, der kan skifte mening! Det er værd at tænke over! Gud er ikke som en sten, der ikke kan røkkes. Hans hjerte løber af med ham, når det gælder hans mennesker.

Ofte anser vi det for bedst, hvis man er principfast og konsekvent. Men kærligheden har det med at overtrumfe vores principper. Og det er netop det smukke ved kærligheden, at den kan bevæge os - og den kan altså også bevæge Gud - til at gøre noget andet end det, der ellers lå lige for.

Vi kender det fra vores eget liv, det med at kærligheden får os til at gøre noget, vi ellers

ikke ville have gjort. Tænk bare på, hvordan en forelskelse kan få en til at gøre de mærkeligste ting! Ja, det er gerne sådan, at de mennesker, som vi holder af, de kan få os til at gå nye veje. Kærligheden til vores familie får os til at stille op til lidt af hvert og stå model til lidt af hvert. Vi påvirker hinanden - og heldigvis for det!

Kærligheden er altså en kraft, der får os til at flytte os. Den bevæger os og får os til gøre nye ting. Sådan er det for os, og sådan er det for Jesus i dagens tekst. Han bevæges af kvinden og kommer hende i møde og helbreder hendes datter. Det bliver klart for ham, at han ikke kun er sendt til jøderne, men til alle mennesker. Guds kærlighed og tilgivelse gælder alle mennesker.

Sådan er Gud forbundet med sine mennesker i kærlighed, og sådan har han givet os kærligheden, så vi kan bevæge og flytte hinanden.

Den erkendelse, som kom til Luther i begyndelsen af 1500-tallet, det er den erkendelse, som vi stadig i dag minder hinanden om, hver gang vi er i kirke. Nemlig: Vi har en kærlig Gud, som er nærværende i vores liv. Når der er noget, der tynger os, kan vi vende os i tillid og tro til Gud, så vil han komme os i møde. Vi skal ikke være på en særlig måde for at fortjene hans kærlighed og tilgivelse. Den har vi allerede. Vi skal ikke leve op til hans kærlighed. Men vi skal leve den ud i forholdet til andre mennesker! Amen.

Anna Blemmer Monrad
Ubberup valgmenighed

Salmer:

Hvad var det dog, der skete (Den blå anemone), 585, 613, 158, 287, 404